

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Előfizetés helyben: 250 K 1 évre, 200 K 6 hónapra
külföldön: 250 K 1 évre, 200 K 6 hónapra
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Szent István-ter 1. Telefon 208.

Feladvós szerkesztő: Hajós József.

Új sajtó, új világ, új Magyarország!

Ötödikes kimondhatatlan szenvedésünk után repeső szívvel üdvözöljük a béke szent olajágával integető új időköt. A népek és a sorsukat intéző hatalmasságok egyaránt érzik, hogy az oktanal vérengzés emberi létünknek csak csulijára lehet. A sötétségből kivágyó nemzetek tapogatóznak egymás keze után.

Hisszük, hogy a béke megérkezik a föld színét. Hisszük, hogy a vérözön után feldelegő szivárvány minden nép boldogabb jövőjét jelenti.

Magyar szivárvány.

A magyar szem nagy reménységgel, de egyuttal nagy aggodalmaskodással is kísérelve kutatja a béke szivárványában maga három színét. Minden okunk megvan rá, hogy a magyar jövőt jobbnak, szebbnek, boldogabbnak lássuk. A magyar szivárványból a nemzeti önállóság, az ország fejlődése, a nemzetiség, a mosolyog felénk Wilson 14 pontja között a hadseregek; leszerelésének gondolata is ott van: a magyar szivárvány tehát az örök béke sugarait is csillogtatja. Hogy azonban az ország boldog is legyen, nagy erős, hatalmas, művelt és gazdag legyen, az nem függ: a béke után sem Wilsontól, sem Bécstől hanem egyesegyedül Magyarországi magyarjaitól.

Magyar sajtó.

Tudjuk, hogy a háború előidéző okai között első között szerepel a *napisajtó*, mely a népeket hazugsággal, rágalmal, ferde beállításokkal, véres uszításokkal egymás ellen tüszítette. A magyarországi napisaiknak óriási büne, hogy ez előtt négy-hat esztendővel nem szolgált az őszinte lelkiismeretességgel a magyar ügyet. Megalkudott, a kínálkozó körülményektől megvesztegetni engedte magát, önző módra a saját meggazdagodását vagy egy bizonyos érdekcsoport elhatalmasodását szolgálta. Így

történt azután, hogy már a háború kitörése előtt magyar jelszavakkal idegen lelki és idegen érdekű faj tömörült az óriási meggazdagodást ígérő háborús lehetőségek köré. Most évek múlva, itt áll, derék magyarság kifosztottan, nagyon megijogva, teljesen kifáradva, s magyar család jórészt gyászban, leszegényedve, sok esetben valóságilag lezülve. Ellenben a *napisajtó* által dedelgetett és minden uton-modon segített új gazdagok, vagyonban és számban egyaránt megerősödve, hissen erik meg a békét.

Ha már most a béke következő éveire gondolunk, nagy aggodalommal látjuk a magyar faj nyomorúságos vergődését és veszezsében a földünk fölött új gazdagok véztes terfoglalását vagyonban, kereskedelemben, irodalomban, művészetben egyaránt.

A magyarságnak az idegen szellemi rabzsógaságból való kiszabadulását, függetlenesét, megerősödését ez a mai *napisajtó* nem tudja szolgálni. Nincs magyar lelke hozzá. Új magyar életet a béke fakaszt, de ezt az új magyar életet új magyar sajtó teszi boldoggá. Ennek a sajtónak épügy, ahogy magyar keresztény szellemének is kell lenni, mert a magyarság a kereszténység szelleméből él, azzal boldogul. Népünk erkölcsi benső ereje, értéke a keresztény szellemi gyümölcse.

Az országos sajtómozgalom.

Azok akik az év kezdetén az országos keresztény sajtómozgalomát megindították, a béke Magyarországnak alapkövét rakták le. A keresztény Magyarország nagy néptömege megérzte, hogy itt az ő boldogulásának kérdéséről van szó. A mozgalomnak ma már több százezer hívő, a *Központi Sajtóvállalatnak* közel 200.000 részvényese van. A keresztény magyar társadalom januártól júniusig 9 millió kora-

hozott össze a 26 K-ás részvények jegyzésével. A nyári hónapokban szünetelt a mozgalom de most újjáéledt megindult a nagy részvényjegyzés. A telemelt alapítókéből, a 12 millióból meg hiányoz 2 és fél milliót az őszi hónapokban kell összegyűjtenünk. Az egyes részvények ára megmaradt 26 K.

A magyar népnek erejével azon kell lennie, hogy az a nagy mozgalom sikerüljön, mert itt a *keresztény magyarság jövőjéről, boldogságáról van szó*. Ebből a munkából senkinek sem szabad elmaradnia. A jövő megépítése folyik itt, mindenkiere szükség van, mindenki hozzá el a teglátja a nagy épülethez. A mozgalom vezetőisége

magyar, német és tót nyelvű lapok alapítását vette terbe. Széles alapokon, hatalmas méretekben épül majd az új magyar sajtó temploma.

Ez az új magyar sajtó sohasem magát keresi, mindig a nép javát. Követeli a szörnyű visszaélések teljes megszüntetését; az ellenük vétkezők, romlásunkra dolgozók megterkezését, minden magyar reménység megvalósítását. Tisztulást követel minden téren. A nemzeti boldogságát követeli, a keresztény-magyarság jogait.

Megérdemli ez a sokat szenvedett nép, hogy végre meg szabaduljon kiuzsorázóitól és önérejjével nagy, erős, gazdag, boldog legyen!

Fegyházba az árdragítókkal.

Jelentsük fel őket!

Ellenőrzések alatt álló vállalkozás tulajdonosai is cinikusan gondolkodnak az árdragításról - s annak büntetőjogi következményeiről, mik történhetnek más területeken, ahol az áru korlátolt volta a közönséget teljesen kiszolgáltatja az árdragítóknak? Ha csak egyik nap megnézzük a sajtóban közszemlélre írtakat, bizonyos büntetőjogi donost elérte az enyhe büntetés, el kell szörnyűködnünk. Mi lehet a valóság, ha már ennyi feljelentés történik?

Sajnos, a közönség nem egykönnyen szánja rá magát, még most sem arra, hogy minden tekintet nélkül maga is üldözze az árdragítást, hogy a büntető hatalom kezére adja a bűnöst, hanem *kényelemszeretettel* szemel huny, meg na hárt is vállalt. Csak az igazán súlyos esetekben és a türelmet teljesen elvesztett közönség teszi meg a feljelentéseket. Pedig ez ferde fel fogás. Mindenkiere kötelessége minden néren nevezendő bármily csekély mértékben is az árdragítót feljelenteni. Csak így lehet a guzt teljesen ki gyomláni. Hogy ennyire jutottak az állapotok, nagyrészt a közönség inadolenciája az oka. Ha a légy azt látja, hogy nem bántják, még szemtelenebb lesz. Az árdragítás elleni küzdelemben egyike a leghatósabb fegyvereknek a közönség ébersége, saját érdekeinek és ezzel a másokéinak a kötelesség nézőpontjából való megvédése, minden kényelemszeretettel félretéve. Kell ezt azért is tennünk, mert itt már valóságos méltó-

ról van szó. Az árdragítás a ragályos erkölcsi betegség ismervéit viseli magán.

Az árdragítás elleni küzdelem azonban, azért meddő, mert a közigazgatási eljárás jelen alakja nem rejti magában azokat a büntetőjogi következményeket, amelyek visszaszatanak az árdragítót cselekedtetéül. Nem bűnszól a büntetés, hanem a meg nem. Ha az árdragító összehasonlított tesz az anyagi haszon és a következmények között, a mérleg előbbi serpenyője felte mélyebb ponton áll. Olyan büntetőjogi következményekkel kell ellátni az árdragítást, a melyek azt az illető számára a továbbiakban lehetetlennek teszik. Ebből a felfogásból indal ki most már a kormány is. Az igazságminiszteriumban egy törvényjavaslat van készülőben, amely az árdragítást kivesszi a közigazgatási eljárás alól és büntető, bírói kézbe utalja. Börtön és fegyház vár a törvényjavaslat szerint ezentul az árdragítókra. A központi árvizsgáló bizottság elnöke, dr. Friedmann Ernő, a magyar és osztrák árvizgalóbizottságok közösen, szintén e mellett foglalt állást.

Ha majd az árdragítók látják, hogy enyhe pénzbüntetés helyett fegyház vár rájuk, meg fogják gondolni cselekedetüket. A büntetést az árdragítás fokához képest a büntetés letelte utáni időre is a politikai jogtól való megfosztással kellene egybekötni.

Fegyházba minden árdragítóval, míg nem késő! f.)

